

Mevrouw Muller

Ik stap uit bij tramhalte Lodewijk Pincoffsweg. Mijn geboortewijk ligt verscholen achter de grote betonnen flats die aan weerszijden als beschermvrouwen omhoog schieten. De glazen bakken die op zichzelf een balkon moeten voorstellen, vangen nu het laatste restje van de namiddagzon op. Als ik daar zou wonen zou ik mijn glazen bak vullen met water en een orka laten genieten van deze stenen Walhalla. Orka's hebben geen natuurlijke vijanden. Ik denk dat ik er ook niet veel heb. Op mezelf na. In mijn ooghoeken zie ik de glazen bakken samensmelten. Het laatste restje zonlicht vormt een schittering op het klotsende water. Mijn ogen beelden zich een grote zwarte vlek in. Ik zou willen dat ik nog uren gefascineerd zou zijn door deze fractie van een seconde, maar vandaag heb ik een doel dat weerstand oproept tot in het diepste van mijn tenen.

Met mijn plastic tas vastgeknepen tussen mijn vingers waan ik mij een weg door de poortwachters richting De Vuurplaat. Eenmaal aangekomen schiet ik langs een bewoner de galerijflat in. Ik houd mijn adem in en registreer de vrouw. Ze is van middelbare leeftijd en houdt haar middelgrote hond strak aan de lijn. Ik geloof niet dat ik haar hier eerder heb gezien. Het sluiten van de liftdeuren trekt mijn focus terug de hal in. De houten treden kraken onder mijn zwaarmoedige voetstappen. Hoe dichterbij ik bij haar huis aankom, hoe dichterbij de lucht voelt. Met elke stap die ik vooruit zet, versloomt mijn perceptie. Haar deuren zijn opengeslagen en ik tuur naar binnen. De moleculen in haar huis kleuren crèmekleurig en de meubels ogen buitenproportioneel groot. Ze heeft nooit gerookt, maar toch staat het blauw van haar antieke ademhaling. Daar zit ze. Met haar ogen dicht omarmt ze de hoedanigheid. Schattige grijze krulletjes en een haakwerkje in haar lieve mollige handen. "Mevrouw Muller?" Mijn oog valt op de geruite tassen gevuld met kleding. Ze kijkt op en beaamt mijn aanwezigheid met een subtiel knikje. Ze kijkt naar de fles custardgele advocaat in mijn hand. Ik lach verlegen en zet de fles op de tafel rechts van de deur. Mevrouw Muller staat op en loopt langzaam, maar gestaag richting de woonkamer. Met elke ademhaling worden de meubels om mij heen groter en ik kleiner.

Naast de bank staat een aquarium. Een kleine vierkante glazen bak gevuld met levendige vissen. Een klein turquoise Walhalla te midden van een dichtgeschroeid beige bestaan. Mijn ogen scannen de bak langzaam van boven naar beneden. Op de bodem staat een schatkistje met plastic goud. "Er zitten gaten in mijn prinsessenjurk." zeg ik voorzichtig. Ze gebaart dat ik naast haar mag komen zitten. Braaf loop ik richting de bank. Op het moment dat ik ga zitten, schiet er een stofwolk omhoog. Ik onderdruk een hoestbui, maar Mevrouw Muller zit diep verzonken in de pagina's van haar boekje te bladeren. Ik lijk verder de bank in te zakken. Overtuigd van haar eigen zoektocht, eindigt ze deze op een van de laatste pagina's. Ze overhandigt me het boekje met uitknipbare pastelkleurige plaatjes van bloemen, prinsessen en overwegend aandoenlijke dieren. Ik voel me ongemakkelijk en er lijkt nog steeds wat stof vast te zitten in mijn keel. Ik scan de ruimte voor een glas water en ik zie nog net hoe Mevrouw Muller de slaapkamer in verdwijnt. Mijn aandacht verschuift naar het aquarium. Mijn hart begint sneller te kloppen. Op één na zijn alle vissen verdwenen. De prijswinnende einzelgänger drijft ondersteboven aan de rand van de tank en hapt naar adem. Ik kijk naar de opengeslagen bladzijde in mijn handen en ik zie een cartooneske orka, geprint op pastelblauw en bedekt in glitter. "Mevrouw Muller?" Een verstikkend gevoel van leegte grijpt naar mijn keel. Mijn hart raast nu door mijn borstkas. Ik haast me naar de keuken en doorzoek alle kastjes op zoek naar een rolletje mentos met fruitsmaak. Achter me hoor ik het geluid van brekend glas. Ik tuur de woonkamer in en vang een glimp op van de eindeloze hoeveelheid water die uit het gebroken aquarium lijkt te komen. De ruimte vult zich geleidelijk met water en alle zorgvuldig opgestapelde papieren kabbelen nu ongebonden door elkaar heen. Verlamd in mijn onkunde stel ik me voor dat deze vellen elkaar weer

zullen vinden en zo het manuscript van haar leven vormen. Elk bonnetje, elk recept en elke liefdesbrief leggen samen haar narratief bloot. Elk zorgvuldig dichtgenaaid gaatje, elke ingenomen broekzoom en de tientallen lege flessen advocaat. Haar invloed op de mensen om haar heen sloeg in als bliksem en even zweefde ik. Haar beïnvloeding spreidde zich razendsnel als wortels uit over mijn lichaam en ik gaf licht. Ik hoor glas kraken en met een klap val ik op de doorweekte grond. Het aquarium knalt in volledigheid uit elkaar. Voor ik kan bevatten wat er op me afkomt, word ik overspoeld en meegesleurd. Ik zie nog net hoe Mevrouw Muller ogenschijnlijk haar laatste hap zuurstof inhaleert en kopje onder gaat. Met alle kracht klem ik vast aan mijn roze prinsessenjurk. De littekens van haar beïnvloeding staan gegraveerd op mijn kleine lichaam. Maar met alle wilskracht in de wereld hou ik niet tegen dat Mevrouw Muller in feite overleden is. Ik dwing mezelf mijn ogen te openen. Het beige is opengebarsten. De crémekleurige moleculen in dit huis zijn allang vervlogen en voortaan zal ik zelf mijn kapotte kleren naaien.

Ik tuur door het keukenraam. De meubels zijn vervangen door een moderne en strakke inrichting. Het aquarium is verdwenen, maar ik zie wel een hondenmand naast de eettafel liggen. De voordeuren zijn gesloten. Ik voel de zwaarte van de fles advocaat aan mijn rechterhand trekken. Ik open de brievenbus en luister naar het huis. Ik hoor de kamers ademen. Ik hoor het leven door de verschillende ruimtes waaien. De fles advocaat laat ik achter. Ik ben nooit echt een drinker geweest.

Door Omnia Hamers
25-12-2025